

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 248/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 22.11.2021 r. w sprawie II K 185/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.,	wynikające z apelacji oskarżonego R. W. (1) i jego obrońcy zarzuty: 1. obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez dokonanie jednostronnej i	# zasadny- 6, # częściowo zasadny # niezasadne - 1, 2, 3, 4, 5,	

dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień R. W., oskarżonego A. P., oskarżonych J. W., D. M., E. Ś., M. B., E. L., E. B., opinii R. R., jak również notatki sporządzonej przez K. M. z 10.10.2018r. (k.88) oraz zeznań świadków zeznań świadków A. G., I. O. i G. P., z pominięciem faktu ujawnienia u oskarżonego jedynie umowy najmu lokalu użytkowego z 2015r., gdzie załączone do akt dokumenty jasno wskazują, kto w dacie czynów wynajmował sporne lokale, a określone osoby przyznają swoją własność, co do zatrzymanych automatów;

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż R. W. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grze hazardowej,

urządzał i prowadził gry hazardowe w postaci gier na automatach w lokalach w T. przy ul. (...), przy Pl. (...), przy ul. (...) i przy ul. (...), kierując wykonaniem czynów polegających na urządzaniu i prowadzeniu gier hazardowych przez inne osoby tj. E. B. (2), J. W. (2), H. R., D. M. (2), E. Ś. (1), A. P. (2), E. L. (1) i M. B. (2); a ponadto poprzez zaniechanie dokonania ustaleń, co do konkretnych czynności przedsięwziętych przez R. W. (1) podczas rzekomego kierowania przez niego wykonaniem zabronionych czynów przez inne wskazane osoby;

3.obrazy art. 33

§ 1 kks poprzez orzeczenie środka karnego ściążnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej pomimo braku poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych, że oskarżony R. W. (1) osiągnął z popełnienia przestępstw korzyść majątkową, w tym nie ustalono, jaka miałyby to być kwota, w jakiej wysokości, o jakiej

wartości, w jakich
okolicznościach i
kiedy miały ją
osiągnąć;

wynikające z apelacji
oskarżonego R. W.
(1) zarzuty

**4. obrazy
przepisów
postępowania tj.**

art. 201 kpk,
poprzez oparcie się
na opiniach biegłego
R. R., które
nie są pełne i
jasne i zaniechanie
wywołania
uzupełniającej opinii
innego biegłego,
w sytuacji gdy
opinie R. R. nie
precyzują należycie
kryteriów, w oparciu
o jakie zostały
opracowane, nie
wyjaśniają sposobu i
mechanizmu
dokonywania
odczytów z
automatów, jak
również nie
pozwalają na
przyjęcie istnienia
tożsamości
automatów w
opiniach i
automatach
opisanych w pkt A
wyroku z uwagi na
rozbieżności nazw
poszczególnych
przedmiotów, a
nadto opinie nie
wskazują przyczyn
i początkowego
okresu braku
możliwości
zakredytowania

niektórych automatów (jak wskazano w punkcie 56 na str. 18 uzasadnienia wyroku) tj. od kiedy nie można ich było zakredytować, jak również pomijają wpływ na niemożliwości zakredytowania automatu na możliwość przyjęcia, iż zdalny jest on do prowadzenia gier hazardowych;

5. obrazy przepisów postępowania

tj.art. 424 § 1 i 2 kpk, poprzez brak wyjaśnienia w oparciu o jakie dane przyjęto w wyroku, że urządzenia opisane w nim są tożsame z urządzeniami zatrzymanymi przez funkcjonariuszy w lokalach położonych w T. przy ul. (...), przy Pl. (...), przy ul. (...) i przy ul. (...), brak należytego odniesienia się do treści wyjaśnień współoskarżonych, które stanowią jedynie pomówienie innej osoby, brak należytego wyjaśnienia przesłanek zastosowania art. 33 § 1 kks w sytuacji, gdy sąd rejonowy nie dokonał ustaleń

faktycznych
związanych z
osiągnięciem
korzyści majątkowej
oraz dlatego
zastosowano
ściągnięcie
równowartości
pieniężnej korzyści
majątkowej;

**6. zarzut obrazy
prawa
materialnego tj.
art. 9§1 kks w zw.
z art. 107§ 1 i 3
kks w zw. z art.
37§ 1 pkt 2 i 3
kks i w zw. z art.
2 ust. 3 oraz 6
ust. 1, art. 14 ust.
1 i art. 23 a ust.
1 ustawy o grach
hazardowych**

poprzez przyjęcie, iż
R. W. (1) urządził
i prowadził gry
hazardowe poprzez
grę na automacie
mającym w nazwie
słowo: (...),
wskazanym w opisie
czynu IV z
aktu oskarżenia,
pomimo, że zgodnie
z opinią przywołaną
przez sąd na
str. 16 uzasadnienia
wyroku (pkt 52) gra
na tym automacie
nie spełnia kryteriów
gier na automatach
w rozumieniu
ustawy o grach
hazardowych;

Zwiąże o powodach
uznania zarzutu za
zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Ad. 1, 2, 4, 5, 6</p> <p>Jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych związany miał być w ocenie skarżących przede wszystkim z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów, a ta miała zostać nieprawidłowo przedstawiona/uzasadniona w wydanym orzeczeniu, powyższe zostaną omówione łącznie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy i samego oskarżonego R. W. nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść (poza ustaleniem dotyczącym automatu o nazwie (...), a dokładnie wnioskiem końcowym sądu I instancji dotyczącym tego urzędnika - o czym poniżej), albowiem sąd I instancji błędu</p>	

takiego się nie dopuścił.

Należy podkreślić, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez

sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych (tak
np. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
29.10.2010r., II Aka
162/10). Innymi
słowy: sama
możliwość
przeciwstawienia
poczynionym przez
Sąd ustaleniom
odmiennego punktu
widzenia, nie
stanowi
uzasadnienia
stwierdzenia, iż Sąd
dopuścił się błędów
w ustaleniach
faktycznych.

Przyjmuje się
również, iż błąd w
ustaleniach
faktycznych nie jest
zarzutem
samodzielnym. W
praktyce każdy taki
błąd jest bowiem
skutkiem naruszenia
przepisów
postępowania, lecz
nie odwrotnie. Jeśli
bowiem Sąd
przeprowadzi
postępowanie,
zachowując
wszystkie reguły i
zasady rzetelnego
procesu, nie ma
możliwości
postawienia mu
skutecznie zarzutu
poczynienia
wadliwych ustaleń
faktycznych.
Wskazuje to więc, iż
błąd w ustaleniach
faktycznych jest

zawsze wtórny
wobec naruszenia
przepisów
postępowania i
stanowi
konsekwencję
uchybień w
procedowaniu. Sąd
Okręgowy zważył,
że sąd I instancji
nie naruszył w
przedmiotowej
sprawie w żaden
sposób przepisów
postępowania, toteż
poczynione przez
niego ustalenia
faktyczne – w
oparciu o ujawnione
i prawidłowo
ocenione dowody
– polegają na
prawdzie i nie mogą
być kwestionowane.
Wbrew
twierdzeniom
skarżących,
zgromadzone w
sprawie dowody,
oceniane w sposób
zgodny z zasadami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
logicznego myślenia
(art. 7 k.p.k.),
dają bowiem pełne
podstawy do
jednoznacznego
stwierdzenia, że
zachowanie
oskarżonego
wypełniło znamiona
przypisanych mu
czynów
zabronionych.
Przyjęta przez
oskarżonego linia
obrony nie może
się więc ostać,

gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków. Oceny tej nie są w stanie skutecznie obalić, czy zmienić fakt braku możliwości uruchomienia przez powołanego w sprawie biegłego R. R. jednego z wielu zatrzymanych automatów, co przecież zostało ujawnione i ustalone przez Sąd Rejonowym.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, a także z oskarżonym, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonanych przez sąd ustaleń w zakresie dopuszczenia się przestępstwa bezprawnego urządzania gier hazardowych w rozumieniu art. 107§ 1 i 3 kks i inne. Brak jest w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń, co do dokonanej przez sąd Rejonowy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w tym zakresie.

Sąd zasadnie dał wiarę zeznaniom wskazanych

świadców,
wyjaśnieniom
wskazanych
współoskarżonych
(D. M., J. W. i M.
B. i inne), a także
opiniom biegłego R.
R.. W żadnym
wypadku nie jest
tak, jak twierdzi R.
W. (1), iż depozycje
wymienionych na
wstępie kobiet mają
jedynie charakter
bezpodstawnych
pomówień jego
osoby. Materiał
ten został bowiem
bardzo wnikliwie i
starannie oceniony
przez prymat
przesłanek, o jakich
mowa w art.
7 kpk. Ich
treści są logiczne,
jasne i wzajemnie
się uzupełniają,
przy czym powyższe
tworzą bardzo
wyraźny i czytelny
obraz
funkcjonowania
czterech lokali, w
których urządzano
i prowadzono gry
hazardowe wbrew
ustawie. Nawet
jeśli przyjąć, że
kobiety ujawnione
každorazowo w
lokalach, mogą mieć
interes w tym,
by odsunąć od
siebie jakiegokolwiek
podejrzenie co do
udziału w
nielegalnym
urządzaniu gier
hazardowych, to
już ich depozycje

czytelne i
analizowane łącznie
nie pozwalają na
jakikolwiek
odmienny wniosek,
aniżeli postawiony
przez sąd meriti.
Otóż kilka kobiet – i
nie tylko - wyjaśnia,
że to R. W. był osoba
wszystkim kierująca
- tym, który urządził
cały interes i
nim „zawiadował”
za pomocą innych,
sobie podległych
osób. To nie
słowa jednej osoby
zatrzymanej na
fizycznej obecności
w lokalu z
automatami, na
których prowadzone
są gry hazardowe,
lecz słowa wielu osób
tam ujawnionych
wskazują bardzo
jednoznacznie na
osobę oskarżonego
(którego bądź to
wskazują z imienia
i nazwiska, bądź
z samego imienia,
bądź rozpoznają).
Jakby tego było
mało, w
przedmiotowej
sprawie, jak w
żadnej (praktycznie)
innej – co jest
sądowi wiadomo w
racji zawodowego
doświadczenia,
**organa ścigania
poszły o krok
dalej i pokusiły
się o dodatkowe
czynności
wykrywcze
związane z**

**zatrzymanie u
osób
ujawnionych w
lokalach, czy
też z nimi
powiązanych,
telefonów
komórkowych.**

To natomiast co wynika z analizy kontaktów, a przede wszystkim z niewykasowanych sms-ów zawartych w zatrzymanych telefonach, stanowi swoistą „wisienkę na torcie”. Otóż z zapisów tych, można rzec „czarno na białym” wynika, które kontakty odpowiadają określonym oskarżonym, a ponadto kim jest osoba „pana R.”, (...). Nie budzi także wątpliwości, że osoby wymieniające się korespondencją zajmują się fizycznie obsługą klientów lokali, że wszystkie lokale są ze sobą powiązane (często wymienia się poszczególne ulice, że określone osoby są „pracownikami”: itd.), a nawet znajduje się w nich zapis o „spisaniu” konkretnej osoby w lokalu, czy odwiedzinach „celnej” oraz o tym, co w tym wypadku nakazał robić (...).
Informacje

przekazane przez osobowy materiał dowodowy znajduje więc potwierdzenie w materiale nieosobowym, w postaci nie tylko ujawnionych i zatrzymanych automatów i opinii biegłego analizującego rodzaj gier, na nich prowadzonych, lecz także w zapisach wiadomości tekstowych w zatrzymanych telefonach.

Wbrew twierdzeniom apelantów, słusznie uznano, że R. W. urządził i prowadził gry hazardowe w postaci gier na automatach o wymienionych nazwach w wymienionych lokalach użytkowych. Opis przypisanego czynu musi jego znamiona, przy czym może to być powtórzenie znamion czasownikowych danego przepisu karno-materialnego. Przypisane oskarżonemu czyny zawierają w swoim opisie wystarczająco zrozumiale wymienione znamiona czasownikowe „urządził i

prowadził” i choć są to sformułowanie wzajemnie się krzyżujące, to w odniesieniu do osoby R. W. ich użycie jest uzasadnione. Opisy czynów wskazują także, że owo urządzenie i prowadzenie miało miejsce „bez wymaganej koncesji poza kasynem gry oraz wbrew jakim przepisom z ustawy o grach hazardowym. Tak więc, blankietowy przepis art. 107 kks został dostatecznie wyraźnie uszczegółowiony. Oskarżony także urządził i prowadził owe gry kierując wykonaniem czynu przez wymienione w imienia i nazwiska osoby. To natomiast pisemne uzasadnienie wydanego w sprawie wyroku precyzuje, jakich konkretnych czynności dokonywał oskarżony, w szczególności w tej także części, gdzie sąd rejonowy bardzo obszernie wskazuje na ustalone przez siebie fakty takie jak: założenie firmy, gdzie jednym z dodatkowych miejsc jej prowadzenia był jeden z lokali,

w jakim ujawniono automaty, podpisanie umowy najmu takiego lokalu, a potem jego wynajęcie innej spółce, a przede wszystkim kierowaniem pracy E. B. (2), J. W. (2), E. L. (2) i D. M. (2), gdzie ostatnia w zamian za wynagrodzenie otrzymywane od R. W.: „wpuszczała graczy do zamkniętego lokalu, sprawdzała kwoty wygranych na automatach”, stwierdzała wygraną, „wypłacała graczom pieniądze”, czy też kierowaniem pracy współskarżonego A. P. (2), który „przywoził pieniądze przeznaczone na wypłatę wygranych z gier na określonych automatach i na wynagrodzenia dla pracowników, wypłacał pieniądze z automatów do gier, dokonywał rozliczeń kwot przeznaczonych na wygrane, sprawował pieczę nad automatami” itd. Obaj skarżący upatrują swej szansy w forsowaniu stanowiska, że sąd rejonowy nie ustalił konkretnych czynności

przedsiębranych przez R. W., gdy tymczasem pisemne uzasadnienie wydanego wyroku jednoznacznie wskazuje co konkretnego robiły wymienione osoby pod jego kierownictwem, w różnych lokalach, także za wynagrodzenie wypłacane im przez R. W. (1). Nie jest więc tak, jak podnosi to oskarżony, czy jego obrońca, by nie ustalono, a potem nie wskazano jakich konkretnych czynności dopuszczał się R. W. (1), a które to stanowiły urządzenie i prowadzenie spornych gier.

Nie ma racji oskarżony, gdy wywodzi, że brak jest w sporządzonych pisemnych motywach wyroku wyjaśnienia, w oparciu, o jakie dane przyjęto że urządzenia opisane w zarzutach są tożsame z urządzeniami zatrzymanymi przez funkcjonariuszy w lokalach położonych w T. przy ul. (...), przy Pl. (...), przy ul. (...) i przy ul. (...) oraz

brak jest należytego odniesienia się do treści wyjaśnień współoskarżonych, które stanowią jedynie pomówienie innej osoby. Nie przekonuje obrońca, gdy podnosi, że nie ustalono wcale „prowadzenia” spornych gier – bo R. W. nie wynajmował lokali, nie był właścicielem automatów i nikogo nie zatrudniał w datach czynów. Tylko pobieżna lektura, bardzo obszernego i dostatecznie czytelnego uzasadnienia wydanego w sprawie orzeczenia pozwala bowiem, by wymienione w opisach przypisanych oskarżonemu czynów znamiona „urządzał” i „prowadził” – wbrew wskazanym przepisom z ustawy o grach hazardowych, wypełnić szeregiem konkretnych czynności nakazanych przez oskarżonego określonym osobom, które to osoby je wykonywały, bo „kierował” nimi – w sensie nakazywał, zarządzał, podejmował za nich

decyzje - właśnie R. W..

Sąd odwoławczy zważył także, że akurat o tym, iż R. W. kierował prowadzeniem działalności związanej z obsługą zatrzymanych w sprawie automatów na których urządzano nielegalne gry hazardowe, w sposób przekonywujący i konsekwentny zeznawały i wyjaśniały, zgodnie ze sobą, liczne osoby. Sąd rejonowy w sposób szczegółowy i drobiazgowo odniósł się do zeznań każdego ze świadków i wyjaśnień każdej ze współoskarżonych osób, odnosząc je każdorazowo do konkretnych lokali i konkretnych ujawnionych automatów, a także do wiadomości tekstowych z zatrzymanych telefonów, konfrontując poszczególne okoliczności podawane i opisywane przez w/w w toku procesu, a Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z tą oceną.

Skarżący nie przekonał sądu odwoławczego, że nieprawidłowym są opinie biegłego R. R., co do elementu losowości gier prowadzonych na zatrzymanych automatach i wnioskach o urządzaniu na nich gier – w rozumieniu o grach hazardowych.

Wywód apelanta (R. W.) o braku wskazania początkowego okresu braku zakreduowania niektórych automatów jest pozbawiony racji, bo wyrwany z całego kontekstu opinii. Biegły tymczasem dostatecznie jasno wskazał swoje metody badawcze i przekonał o hazardowej cesze prowadzony gier. Nie jest wcale tak, iż nie można przypisać konkretnego automatu zatrzymanego w konkretnym lokalu do automatu, jaki badał i w danym miejscu swojej opinii ocenił biegły.

Możliwości identyfikacji nie niweluje fakt, że zatrzymane automaty nie mają numerów seryjnych,

w znaczeniu numerów niepowtarzalnych, osobniczych. Ich bark to przecież – co wiadomo z życiowego i zawodowego doświadczenia – dodatkowe utrudnienie dla ewentualnego ustalenia źródeł przestępczego utworzenia przedmiotu przeznaczonego do nielegalnej gry hazardowej, do jakich dochodzi poza kasynami gier, wbrew ustawie o grach hazardowych. Zdaniem także sądu odwoławczego zatrzymane każdorazowo automaty zostały dostatecznie jednoznacznie opisane tak w chwili ich zatrzymania, jak i potem w opisach przypisanych czynów karalnych (fakt, iż niekiedy nazewnictwo ich się różni wynika tylko z dokonanego uproszczenia samej nazwy – pominięcie jakiś elementów opisowych np. „w kolorze...” itp.).

Dodatkowe wskazanie numerów plomb, jakimi oklejono konkretny automat, wzmacnia natomiast dokonana

identyfikację przedmiotu.

Wreszcie, apelanci w żaden sposób nie przekonali, czy choćby uprawdopodobnili, by osoby będące funkcjonariuszami publicznymi (policjanci, pracownicy IC), przekazały biegłemu do badań, inne przedmioty, aniżeli faktycznie zatrzymane.

Prawidłową jest także kwalifikacja prawno-karna przypisanych czynów, natomiast zarzut postawiony przez oskarżonego R. W. w punkcie 6 tj. co do automatu o nazwie I (...) bez plomb” jest słuszny – choć należy go uznać za uzasadniony w kategorii błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd meriti, bo przecież ostatecznie o takim ustaleniu decyduje opis przypisanego oskarżonemu czynu (punkt IV aktu oskarżenia, punkt A.1 wyroku). W aktach, a dokładnie w pisemnych motywach wyroku, brak jest dodatkowego

odniesienia się sądu do faktu braku możliwości uruchomienia w/w z automatu, ujawnionego przy ul (...) w T. o nazwie „ (...) bez plomb”. Opinia biegłego R. R. stwierdza tylko brak możliwości jego uruchomienia i jednocześnie biegły w żaden sposób nie ocenia tego, jaki charakter miała prowadzona na nim ewentualna gra. Wydaje się, że wniosek o hazardowym jej charakterze sąd rejonowy wysnuł z całokształtu ustalonych w sprawie okoliczności – prawdopodobnie stąd, że skoro wszystkie inne automaty, w specjalnie do tego otworzonych punktach w mieście, do takiej właśnie gry były przeznaczone, to i ów „(...) bez plomb” taka sama oferował graczom. W ocenie jednak sądu odwoławczego wniosek taki nie przekonuje, niezależnie bowiem powyższych, faktycznie ten konkretny automat miał inną nazwę, dodatkowo sugerującą powiązanie gry z

działaniem sieci internetowej, co w sytuacji braku jego fizycznego zbadania, nie pozwalało już na uznanie, iż na automacie tym prowadzono gry w sposób, o jakim mowa w art. 107 kks. Powyższe nie spowodowało jednak i nie uzasadniało uniewinnienia R. W. (od jakiegokolwiek czynu), lecz jedynie dokonana zmianę opisu tego czynu przypisanego w punkcie A. 1.

Reasumując: sąd meriti rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych (poza oceną prawnokarną zachowań związanych z automatem o nazwie (...) bez plomb). Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd

I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które zostało sporządzone z zachowaniem wymogów art. 424 kpk, dostatecznie wyczerpująco i szczegółowo, w sposób pozwalający na kontrolę odwoławczą prawidłowości skarżonego rozstrzygnięcia. Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku (bardzo obszernego i sporządzonego – zgodnie z przepisami – na formularzu, co akurat przy wielości zarzutów i osób oskarżonych mogło powodować trudności w jego analizie, ale z przyczyn czysto technicznych).

Ad.5

Wysokość korzyści majątkowej, jaką - co najmniej - R. W. uzyskał z prowadzonej działalności gospodarczej – jako osoba zarządzająca i prowadząca gry hazardowe, a kierująca konkretnymi działaniami konkretnych osób, wynika z opinii biegłego informatyka. Biegły przeanalizował bowiem i zsumował kwoty, jakie w określonym czasie (przypisanych przestępstw), najpierw wpłacono do poszczególnych badanych przez biegłego automatów do gier, a następnie po skasowaniu i wypłacono z automatów (graczowi). Pisemne uzasadnienie wyroku (k. 17, 17v, pkt 54 i 55) wyraźnie wskazuje, skąd akurat kwota taka, a nie inna ustalona jako korzyść. Nie jest także tak, iż owe ustalenie nastąpiło na podstawie notatki funkcjonariusza z k.881 (kwestionowanej przez oskarżonego), lecz na podstawie w/w opinii, gdzie

matematyczna
wiedza każdego
przeciętnego
człowieka pozwalała
na obliczenie sumy,
jaka musiała
pozostać we
wszystkich
automatach, dla
nadzorującego
prowadzony tak
interes gospodarczy.
Uznanie
argumentów
oskarżonego (tj.: ze
nie ustalono, by R.
W. wypłacał sobie
jakieś pieniądze),
całkowicie pomija
ustalone sprawstwo
kierownicze w/w i de
facto oznaczałoby, iż
R. W. prowadził
swoją działalność
charytatywnie.
Ustalona przez sąd
rejonowy kwota
stanowi porównanie
kwot wpłaconych do
automatów (przez
graczy) i
wypłaconych zeń po
skasowaniu
urządzeń, obliczona
na przestrzeni
ustalonego i
badanego okresu
czasu. Choć więc
fzycznie zawsze były
to jakieś pieniądze,
to niemożliwym
jest zwrot tych
samyh bilonów, czy
banknotów, stąd za
uzasadnione uznano
także przyjęcie
orzeczenia
ściągnięcia od
oskarżonego
równowartości

<p>pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej z popełnionych przestępstw.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie go od przypisanych mu czynów, alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- tylko jeden z zarzutów podniesionych przez R. W. okazał się zasadny tj. co do ustaleń faktycznych związanych z grą prowadzoną na automacie o nazwie „ (...) bez plomb” zatrzymanym w T. przy ul. (...), jego uwzględnienie nie uzasadniało jednak zgłoszonych wniosków o uniewinnienie oskarżonego, czy uchylenie wydanego wyroku, a jedynie zmianę orzeczenia poprzez zmianę jednego z opisów przypisanych</p>		

oskarżonemu czynów (wyeliminowanie z opisu spornego automatu), a w konsekwencji także jego zwrot osobie ustalonej jako sprawca kierowniczy;	
3.2.	wynikający z apelacji obrońcy oskarżonej D. M. (2) zarzut: 7. rażąco niewspółmiernie surowej kary 5 miesiący pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres próby wynoszący 2 lata - przy której wymiarze Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, takich jak: nieznaczną wartość osiągniętej korzyści majątkowej przez D. M. (2), incydentalnego zachowania oskarżonej, warunków osobistych oskarżonej, a w szczególności zachowania

zasadny
częściowo zasadne
niezasadne - 7, 8,
9;

oskarżonej po
popelnieniu czynu
postaci wyrażenia
szczerzej skruchy;

wynikające z apelacji
prokuratora zarzuty:

**8.razącej
niewspółmierności
wymierzonych
oskarżonym R.
W. (1) i A. P. (2)
kar** z warunkowym
zawieszeniem ich
wykonania oraz
orzeczonych wobec
w/w grzywien, w
sensie ich
łagodności,
wynikających z
niedostatecznego
uwzględnienia
wielości
popelnionych
przestępstw, stopnia
winy i społecznej
szkodliwości
czynów, sposobu
ich popelnienia,
działania w
warunkach
nadzwyczajnego
obostrzenia,
uczynienia sobie z
popelnianych
przestępstw stałego
źródła dochodu,
a także ról
w przestępczym
procederze, w
szczególności roli
R. W. (1), która
miała charakter
kierowniczej i który
osiągnął z
popelnionych
czynów korzyść
majątkową rzędu
„blisko miliona

	<p>złotych” (mienia dużej wartości);</p> <p>9.zarzut obrazy przepisów postępowania, który miał wpływ na treść wyroku tj. art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez niesłuszne częściowe zwolnienie R. W. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sytuacji, gdy na etapie postępowania przygotowawczego dokonano zabezpieczenia majątkowego na mieniu na poczet m.inn. kosztów sądowych poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej do kwoty 150.000 zł. na wskazanej nieruchomości;</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas,</p>			

gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury,

iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- "rażąco"
niewspółmierną, to
jest niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się wręcz
zaakceptować (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
2 lutego 1995 r., II
KRN 198/94, LEX nr
20739).

Sąd odwoławczy
zważył, że D. M. (2)
została oskarżona o
popelnienie trzech
przestępstw
skarbowych
wyczerpujących
dyspozycję art. 107
§ 1 i 3 kks w zb. z
art 109 kks w zw. z
art 7 §1 kks w zw. z
art. 37 § 1 pkt 3 kks.
W sytuacji R. W. (1)
oskarżonego łącznie
o pięć przestępstw,
w postawie prawnej
skazania znalazły się
art. 9 § 1 kks w zw.
z art. 107 § 1 i 3 kks
w zw. z art. 37 § 1
pkt 2 i 3 kks, a więc
dodatkowo przepis
art. 9 § 1 kks, jako
że w/w przypisano
kierowanie
wykonaniem czynu
przez cztery
oskarżone
kobiety(w tym D. M.
(2)) oraz dodatkowa
podstawa
nadzwyczajnego

obostrzenia kary
związana z
uczynieniem sobie
stałego źródła
dochodu z
popelnionych
czynów (art. 37
§ 1 pkt 2 kks).
Co do A. P. (2)
oskarżonego łącznie
o trzy przestępstwa,
w postawie prawnej
skazania znalazły się
art. 107 § 1 i 3 kks
w zw. z art. 37 §
1 pkt 2 i 3 kks.
Za tak przypisane w
sprawie II K 185/19
czyny przy przyjęciu,
że stanowią ciąg
przestępstw, wobec
D. M. (2) orzeczono
oskarżonej karę 5
miesięcy
pozbawienia
wolności, R. W.
(1) karę 1 roku
pozbawienia
wolności, a A.
piwowarskiego karę
6 miesięcy
pozbawienia
wolności, których
wykonanie wobec
wszystkich
oskarżonych
warunków
zawieszono, a gdzie
okres warunkowego
zwieszenia
określono wobec
R. W. (1) jako
maksymalny tj. 5
lat, wobec A. P. (2)
określono go na 1
rok krócej, a wobec
D. M. (2) wykonanie
warunkowo

zawieszono na okres próby 2 lat.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do oskarżonej D. M. (2) (a dokładnie do apelacji jej dotyczącej) co istotne, a co przemilcza już w swej apelacji obrońca w/w, w przypadku kumulatywnego zbiegu przepisów, jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno przestępstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów - zachowanie oskarżonej zostało natomiast prawidłowo zakwalifikowane jako ciąg trzech czynów, wypełniających dodatkowo kumulatywnie kwalifikację prawno-karne dwóch odrębnych przestępstw skarbowych. W sytuacji oskarżonych R. W. i A. P. w podstawie prawnej skazania znalazł się tylko jeden przepis

karno-materiałny z części szczególnej.

Przestępstwo prowadzenia gier hazardowych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia, o jakim mowa w art. 107 § 3 kks, a który to przepis był podstawą wymiaru kary wobec wszystkich trzech w/w oskarżonych osób, zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności (do lat 5 pozbawienia wolności – art. 27 § 1 kks), albo obu tym karom łącznie. Ponadto na podstawie art. 37 § 1 kks, w sytuacji gdy zachowanie oskarżonej D. M. (2) wypełniało dodatkowo znamiona określone w art. 37 § 1 pkt 3 kks tj. zostało podjęte zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z czynów, przy niewielkich odstępstwach czasowych, a zachowanie R. W. i A. P. dodatkowo przepis art. 37 § 1 pkt 2 i 3 kks - sąd był zobowiązany

do zastosowania
względem
oskarżonych
nadzwyczajnego
obostrzenia kary, o
jakim mowa w art.
38 § 1 pkt 3
kks, gdzie wymierza
się karę pozbawienia
wolności w
wysokości powyżej
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia, nie
niższej niż 3
miesiące do górnej
granicy ustawowego
zagrożenia
zwiększonego
podwójnie.

Sąd Okręgowy
utrzymał w mocy
wyrok sądu
rejonowego w części
dotyczącej kar
wymierzonych D. M.
(2), R. W. (1) i A. P.
(2). Tym samym nie
uwzględnił apelacji
w zakresie kar
wniesionych: na
korzyść D. M.
i na niekorzyść
dwóch pozostałych
oskarżonych
(apelacja
prokuratora).

W ocenie sądu
odwoławczego
istnieje także
uzasadnienie, by
zarzuty dotyczące
wymierzonych kar,
wobec wszystkich
w/w oskarżonych,
rozważać łącznie.

Co do apelacji dotyczącej D. M. (2) - istotnie oskarżona nie była dotychczas karana, a od dnia popełnienia zarzuconych jej czynów upłynął okres ponad 4 lat, ale też - choć kara pozbawienia wolności jest najcięższą rodzajowo karą przewidzianą za popełnienie przestępstwa z art 107 kks i inne - to sąd rejonowy zawiesił jej wykonanie na okres 2 lat próby - bez jakiegokolwiek orzekania o karze grzywny, obok kary pozbawienia wolności, zobowiązując oskarżoną w okresie próby do informowania kuratora o jej przebiegu raz na 6 miesięcy.

O uznaniu także, iż kara jest „rażąco” za surowa, czy za łagodna decyduje natomiast w istocie całościowa ocena zastosowanej represji prano-karnej, a ta zastosowana w przedmiotowej sprawie wobec D. M. (2) nie może

już zostać uznana za „rażąco surową”.

Wbrew twierdzeniu obrońcy D. M. (sąd rejonowy podobnie mylnie wprost powoływał się na ten przepis), kara orzeczona za popełnienie przestępstwa skarbowego powinna spełniać dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks, bowiem do przestępstw skarbowych nie mają zastosowania przepisy części ogólnej kodeksu karnego z zastrzeżeniem przepisów uwzględnionych w art 20 § 2 kks. Przepis art. 13 § 1 kks zawiera otwarty katalog okoliczności wpływających na wymiar kary lub innego środka, których uwzględnienie warunkuje właściwą realizację ogólnych dyrektyw ujętych w przepisie poprzednim. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej, jak i podmiotowej mogące oddziaływać na korzyść, jak i na niekorzyść sprawcy.

Komentowany

przepis nawiązuje do art. 53 § 2 oraz art. 56 KK. Różnice pomiędzy kodeksem karnym a Kodeksem karno skarbowym w tym zakresie polegają po pierwsze na tym, że art. 53 § 2 KK wymienia najpierw okoliczności podmiotowe (motywację), natomiast art. 13 § 1 kks eksponuje przedmiotowe, tj. rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego.

W ocenie sądu odwoławczego, dokonując ustaleń co do warunków osobistych i właściwości oskarżonej oraz okoliczności popełnienia czynów, sąd rejonowy nie pominął także żadnych istotnych i mogących mieć wpływ na treść wyroku okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających dla D. M. (2) (takich jak przyznanie się, czy złożenie wyjaśnień, w tym potwierdzających ustalenia dokonane przez sąd rejonowy). Wbrew stanowisku apelanta sąd meriti poprawnie zbadał dotychczasową linię

życia oskarżonej.
Nie trafne jest
powoływanie się na
wiek oskarżonej,
jej niską emeryturę
oraz uprzednią
niekaralność,
bowiem nie można
gratyfikować tej
okoliczności, gdy
przestrzeganie norm
prawnych jest
powszechną
powinnością. Sąd
odwoławczy
podzielając zdanie
sądu meriti w
kontekście
okoliczności
obciążających
oskarżoną i
mających wpływ
na sądowy wymiar
kary, w których
znalazły się wielość
przypisanych jej
przestępstw,
czasookres
przestępstw,
powtarzalność
procederu, ilość
automatów
wykorzystywanych
do popełnienia
przestępstwa i
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości czynów
- którego z
całą pewnością nie
można ocenić jako
nieznaczny.

Sąd odwoławczy
zauważa, iż w
przypadku
oskarżonych R.
W. (1) i A.
P. (2) warunkowe
zawieszenie

wykonania
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności mogło
nastąpić tylko przy
spełnieniu
przesłanek, o jakich
mowa w art.
41a §1 kks (tj.
przy ustaleniu, iż
zachodzi „wyjątkowy
wypadek
uzasadniony
szczególnymi
okolicznościami”), a
dodatkowo, że
obostrzenie tam
przewidziane jest
podwójne, na co
wskazuje łączne
użycie w przepisie
dwóch

sformułowań:

„wyjątkowo” oraz

„szczególne”.

Apelacja

prokuratora kładzie
nacisk właśnie na
owo podwójne
obostrzenie i
zdaniem

oskarżyciela brak
jest spełnienia
przesłanek z art.
41a § 1 kks przez
oskarżonych R. W. i
A. P..

Sąd odwoławczy
rozważał zasadność
udzielonego
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary, a
głównie to, czy
argumenty apelanta
przekonują bardziej,
aniżeli argumenty
sądu rejonowego.
Sąd Rejonowy

dostrzegł bowiem wymóg zaistnienia dodatkowych, szczególnych podstaw do zastosowania wobec oskarżonych instytucji probacji i wskazał, jakie argumenty oraz dlaczego miały tu dla niego znaczenie. Ostatecznie przeważyły argumenty sądu meriti.

Ustawodawca nie wyklucza bowiem możliwości warunkowego zawieszenia kary wobec sprawców, o jakich mowa w art. 37 § 1 pkt 2 kks, a jedynie zaostrza podstawy zastosowania owej instytucji. Choć także przekonująco brzmią argumenty prokuratora, co do wyjątkowo dużej korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionych przez oskarżonych czynów, to przecież chodzi o przestępstwa związane głównie de facto z ochroną majątku Skarbu Państwa, popełnione w związku z określoną działalnością gospodarczą, nie przeciwko życiu, zdrowiu, czy ludzkiej wolności, lecz

uderzające przede wszystkim w ową sferę majątkowych interesów obywateli i Państwa (dobro związane ze zdrowiem osób uzależnionych od hazardu ma charakter mocno poboczny). Na przestrzeni wielu także lat, właśnie ta szczególna działalność gospodarcza związana z urzędami gier hazardowych, była oceniana różnie w polskim sądownictwie i całkiem licznie zapadały wyroki uniewinniające osoby urządzające gry – takie, jak oskarżeni. Dopiero w istocie orzeczenie Sądu Najwyższego, a potem zmiana ustawy, dotyczące tego, który z przepisów ustawy o grach hazardowych uzupełniających blankietowy przepis art. 107 kks ma, a który nie ma, charakteru technicznego, pozwolił na ostateczne wyjście z tej prawniczej „przepychanki”. Zachowania obu oskarżonych mężczyzn dotyczą lat 2017- 2018, a więc okresu, gdy w

orzecznictwie sądów powszechnych widać już jedną i spójną linię orzecniczą, ale też nie sposób jest pomijać istniejące wcześniej „zamieszanie”, jej chwiejność mogąca skłaniać kolejnych sprawców do podejmowania ryzyka prowadzenia gier bez koncesji itd., a przede wszystkim majątkowy charakter wyrażanej w ten sposób szkody.

Ważkim argumentem prokuratorskiej apelacji są okoliczności popełnienia czynów przez oskarżonych, a przede wszystkim to, iż R. W. (1) przypisano sprawstwo polegające na „kierowaniu” innymi osobami, gdzie „prawą ręką” był mu A. P. (2), a dodatkowo rozmiary dochodu osiągniętego z przestępstw - co niewątpliwie znacząco podwyższa stopień winy i społecznej szkodliwości jego zachowania. Po drugiej jednak stronie znajdują się argumenty związane z charakterem

samego czynu i długotrwałym brakiem jednoznacznej, wcześniejszej oceny przepisów wypełniających normę blankietową – o czym powyżej. Właśnie dlatego ostatecznie uznano, iż sąd meriti mógł przyjąć spełnienie ocennych przesłanek, o jakich mowa w art. 41 a § 1 kks, także wobec R. W. (1) i A. P..

Zawieszając warunkowo wykonanie kary należało także postawić pytanie, czy pomimo takiego rozwiązania cele kary wobec sprawcy oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie zostaną osiągnięte. W ocenie sądu odwoławczego orzeczona wobec R. W. kara ma szanse je spełnić, podobnie jak wobec A. P.. Obaj oskarżeni są osobami niekaranymi dotychczas, pomimo tego, że nie są to osoby młode, lecz „w sile wieku”. Oskarżony R. W. na etapie postępowania przygotowawczego był tymczasowo

aresztowany i przebywając przez ponad miesiąc czasu w izolacji, co z pewnością dodatkowo wpłynęło na ocenę własnego zachowania i działało wychowawczo na sprawcę. Wreszcie, oceniając całościowo kary orzeczone wobec R. W. i A. P. (w kategoriach zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk), także i tu należy całościowo spojrzeć na zastosowaną wobec nich represję karą. Obok bowiem orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności, na długie okresy próby (wobec R. W. maksymalny) z oddaniem sprawców pod dozór kuratora sądowego, wobec obu oskarżonych orzeczono wysokie kary grzywny, a ponadto wobec R. W. orzeczono o ściągnięciu równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej z popełnionych przestępstw w bardzo wysokiej kwocie, wynikających z uznanych za

przekonujące
wliczeń biegłego
rzędu blisko
1.000.000 zł.
Pozostawienie
oskarżonego na
wolności stwarza
także dużo bardziej
korzystne warunki
do podjęcia
zatrudnienia i
wykonania wyroku
dotyczącego
uzyskanych z
popelnienia
przestępstw
korzyści.

Reasumując:
całościowa analiza
zachowania
oskarżonych
pozwalała na
postawienie
wniosku, iż represja
karna określona
w zaskarżonym
wyroku, czyni zadość
wszystkim
postulatom i
wskazaniom, o
których mowa w art.
13 § 1 kks i jakie takie
dają wystarczającą
gwarancję na
wszechstronne
ukształtowanie
świadomości
prawnej
oskarżonych, a przy
tym nie zaburzają
przekonania o
istnieniu
sprawiedliwości
społecznej.
Wspomniane kary
(zastosowane
represje karne) nie
rażą
niewspółmierną

łagodnością, czy surowością, a co za tym idzie nie są one dotknięte uchybieniem wymienionym w art. 438 pkt 4 kpk.

Ad. 3.

Podstawą dla przyjęcia przez prokuratora, iż doszło do rażącej obrazy przepisu art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez obciążenie go jedynie części wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa było to, że w toku postępowania przygotowawczego dokonano zabezpieczenia na mieniu oskarżonego tj. ustanowiono na jego nieruchomości hipotekę przymusowa do kwoty 150.000 zł. Choć argument ten jest ważki, to nie decydował sam w sobie o ostatecznym rozstrzygnięciu o kosztach procesu. Idąc tym tokiem rozumowania nie sposób jest pominąć, że przecież wobec R. W. orzeczono obok kosztów sądowych, także inne obciążenia natury majątkowej (grzywna, ściąganie

równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw). Sama także zasądzona kwota kosztów sądowych za pierwszą instancję to łącznie 32.180 zł., a przy uwzględnieniu wydatków i opłaty zasądzonych dodatkowo w drugiej instancji, nawet kwota blisko 50.000 zł. Idąc dalej „matematycznym” wyliczeniem oskarżyciela, do powyższego dochodzi orzeczona grzywna, która - nawet po zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania, pozostaje oskarżonemu do zapłaty w wysokości około 68.000 zł. (przyjmując w zaokrągleniu, że tymczasowe aresztowanie R. W. trwało równy 1 miesiąc). Obok tych obciążeń istnieje środek karny, o jakim mowa w art. 33§1 kks.

Apelacja prokuratora pomija także całkowicie to, ile faktycznie wynosiła całość należnych w I - szej instancji od R. W. (1) wydatków poniesionych w

sprawie, a
związanych z jego
osobą (uzasadnienie
I-szo instancyjne
także milczy w tym
przedmiocie). Tak
więc skarżący zdaje
się nie mieć do
końca wiedzy, od
jakiej ewentualnie
części wydatków
oskarżonego R.
W. (1) faktycznie
zwolniono.

Tymczasem analiza
akt sprawy prowadzi
do wniosku, że po
odliczeniu kosztów
związanych z
wynagrodzeniem
biegłych
psychiatrów (opinia
nie dotycząca osoby
T. W.), czy kosztami
informacji z K.
co do innych
współoskarżonych
osób oraz procentu
od sumy 20 zł.
stanowiącej ryczałt
za doręczenie pism
wobec wszystkich
oskarżonych -
zasądzona od T. W.
suma 16.0000 zł,
to kwota niemal
100% wszystkich
wydatków, na które
złożyło się przede
wszystkim
wynagrodzenie
biegłego R. R. - a
którą to zasądzoną
tak kwotę, jedynie
z powodu uznania,
iż rola R. W.
miała charakter
„kierowniczy” i
decydujący wobec
pozostałych osób,

można było uznać za uzasadnienia.		
Wniosek		
<p>1. zawarty w apelacji obrońcy D. M. (2) - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej na roczny okres próby na podstawie art 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;</p> <p>2. zawarty w apelacji prokuratora - o zmianę wyroku i orzeczenie wobec R. W. (1) kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 500 stawek po 200 złotych każda, a wobec A. P. (2) kary 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 200 stawek dziennych po 100 złotych każda;</p> <p>- dorozumiany wniosek o obciążenie oskarżonego R. W. całością kosztów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

postępowania powstałych przed sądem I instancji;		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wyrok w odniesieniu do D. M., R. W. i A. P. jest słuszny, także w zakresie rozstrzygnięć o karze, apelacje zmierzające do zmiany (czy uchylecia) wyroku nie zasługują na uwzględnienie z przyczyn wymienionych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	- ustalony jednoznacznie przez sąd rejonowy (ustalenie zawarte w punkcie 36 str. 12 uzasadnienia, k. 2221v akt), fakt braku możliwości uruchomienia automatu, a co za tym idzie faktycznego sprawdzenia przez powołanego w sprawie biegłego, zasad gry na automacie do gier	

	hazardowych koloru żółtego o nazwie „ (...) z 4 kuczami bez plomby”, ujawnionego w dniu 30 maja 2018r. w lokalu przy ul. (...) w T.;	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Oskarżonej D. M. (2), a ponadto innym osobom zarówno skarżącym przedmiotowy wyrok sądu rejonowego tj. R. W. (1) i A. P. (2) oraz osobom, które nie zaskarżyły wydanego wobec siebie tego wyroku tj. J. W., M. B., E. Ś., E. L., P. D., R. K., M. G., T. P., przypisano sprawstwo polegające m. inn. na urządzaniu gier na automacie ujawnionym w dniu 30 maja 2018r. w lokalu przy ul. (...) w T., w kolorze żółtym, o nazwie „ (...) z 4 kuczami bez plomby, którego nie badał biegły powołany w sprawie, albowiem automatu tego nie udało mu się w ogóle uruchomić. W ocenie sądu odwoławczego samo przebywanie w/ w automatu w lokalu, w którym		

prowadzono
nielegalne gry
hazardowe, czy
nawet fakt, iż
wszystkie pozostałe
automaty tam
ujawnione, po ich
zbadaniu przez
biegłego – uznano
za służące do
popelnienia czynów,
o jakich mowa w art.
107 kks i art. 109
kks, to za mało, by
uznać, że także na
niesprawdzonym, bo
nieuruchomionym
automacie noszącym
w nazwie słowo (...)
urządzano
nielegalne gry
hazardowe - szersze
rozważania
zamieszczono także
powyżej w punkcie
3.1, odnośnie
zarzutu
apelacyjnego numer
6.

W tej natomiast
sytuacji,
przedmiotowy
wyrok sądu
rejonowego podlegał
zmianie także z
urzędu:

- wobec treści art.
435 kpk co do
oskarżonych tj. J.
W., M. B., E. Ś., E. L.,
P. D., R. K., M. G., T.
P.,

- wobec treści art.
440 kpk co do
oskarżonych A. P. i
D. M.,

- poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanych im czynów urządzania gry na w/w automacie, co do wszystkich wskazanych na wstępie oskarżonych.

Jednocześnie z uwagi na fakt, iż w lokalu przy ul. (...), urządzano gry na szeregu innych urządzeniach, w/w zmiana nie stanowiła zdaniem sądu odwoławczego podstawy do korygowania z tego powodu orzeczonych wobec oskarżonych kar.

**ROZSTRZYGNĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

0.15.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

- poza zmianą, wynikającą w fakcie opisanego w punkcie 4.1., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do wszystkich

oskarżonych, został utrzymany w mocy;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>- apelacje obrońcy D. M. i prokuratora nie zasługują na uwzględnienie; brak podstaw do dalszej zmiany wyroku z urzędu;</p> <p>- apelacja oskarżonego R. W. i jego obrońca zasługuje na uwzględnienie jedynie, co do ustaleń w zakresie urządzania i prowadzenia gry na automacie o nazwie „ (...) bez plomb”;</p>		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych R. W. (1) oraz z urzędu wobec A. P. (2) i D. M. (2), J. W. (2), M. B. (2), E. Ś. (1), E. K., P. D. (2), R. K., M. G. (2) i T. P. w ten sposób, że</p> <p>- wyeliminowano sformułowanie "(...)"</p>		

bez plomb" z opisu
przypisanych im
czynów,
popelnionych
každorazowo w T.
woj. (...) w lokalu
położonym przy ul.
(...),

- w konsekwencji
czego - z
rozstrzygnięcia
zawartego w punkcie
A7 wyeliminowano
dowód rzeczowy
ujęty w wykazie
dowodów
rzeczowych na
karcie 1405 pod
pozycją 7 opisany
jako: "Automat do
gier hazardowych
koloru żółtego o
nazwie (...), z
4 kluczami bez
plomby", a na
podstawie art 230
§ 1 kpk w zw. z
art. 113 § 1 kks
nakazano zwrócić
oskarżonemu R.
W. (1) (albowiem
godnie z
dokonanymi
ustaleniami
faktycznymi,
podzielonymi przez
sąd odwoławczy
R. W. kierował
wykonaniem
przestępstw przez
osoby wymienione
w przypisanym mu
zarzucie, co
dotyczyło m.inn
spornego automatu)
dowód rzeczowy
ujęty w Wykazie
dowodów
rzeczowych na

<p>karcie 1405 pod pozycją 7 opisany jako: "Automat do gier hazardowych koloru żółtego o nazwie (...), z 4 kluczami bez plomby";</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Brak możliwości uruchomienia urządzenia przez biegłego musiało skutkować wyeliminowanie sformułowania, którym określano automat do gry "(...) bez plomb" z opisu przypisanych oskarżonym czynów, szerzej w punkcie 4.1. oraz w punkcie 3.1 zarzut 6;</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>5.3.1.1.1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="662 1742 935 1839"># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	# art. 439 k.p.k.
# art. 439 k.p.k.		
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oskarżonej D. M. i A. P. orzeczono na podstawie § 2 ust. 1 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Wynagrodzenie dla obrońców przyznano w wysokości minimalnej, jako należycie odzwierciedlającej nakład pracy i wkład w ostateczne rozstrzygnięcie sprawy. W odniesieniu do adw. T. R. dodatkowo uwzględniono udział w dwóch rozprawach apelacyjnych.</p> <p>Apelacja wywiedziona na korzyść oskarżonej D. M. okazała się niezasadna, przez co</p>	

stosownie do art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Dz. U nr 49 póź. 223 z 1983 roku, koszty procesu za postępowanie odwoławcze powinna ponieść oskarżona. Sąd odwoławczy dostrzegł jednak, że sytuacja materialna i bytowa oskarżonej, uzasadnia zastosowanie instytucji zwolnienia od obowiązku ich pokrycia. Oskarżona to osoba starsza, osiągająca niewielkie dochody z emerytury. Tym samym sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżoną od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Oskarżony A. P. (2) to osoba bez majątku i ustalonych dochodów, niewiele przed emeryturą, na date 20.07.2020r. obciążona obowiązkiem alimentacyjnym, którą także reprezentował w

sprawie obrońca przyznany już w toku postępowania z uwagi na tzw. prawo ubogiego (powyższe potwierdza oświadczenie o stanie majątkowym i treść zarządzenia k.1738, 1739).

Inaczej wyglądała natomiast sytuacja, co do osoby oskarżonego R. W. (1), co do którego także wniesiona w jego imieniu apelacja, skarżąca wyrok w całości, okazała się być bezskuteczna, a który jest osobą posiadającą wykształcenie i wyuczony zawód, a przy tym w wieku produkcyjnym (rocznik 1975r.), zdecydowanie młodszą od D. M. (rocznik 1954) i A. P. (rocznik 1959). Wobec tej osoby, w oparciu o art. 636 § 1 kpk i art. 633 kpk oraz art. 8 art. ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzone całość wydatków za postępowanie odwoławcze związane z jego osobą i należną opłatę za drugą instancję (o ryczałcie za doręczenie pism w postępowaniu

	odwoławczym orzeczono po uprzednim „podzieleniu” go na części, wobec apelacji wniesionych w sprawie, co do czterech osób).	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca D. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 22.11.2021r. w sprawie II K 185/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 22.11.2021r. w sprawie II K 185/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca R. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 22.11.2021r. w sprawie II K 185/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony R. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 22.11.2021r. w sprawie II K 185/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana